
Om mobbing

Rinnans sønn

Ap
22/9-95

Av siv.ing. R.J. Hansen, Billingstad

I en gripende artikkel 17. sept. skriver journalisten Ole Martin Bjørklid om Henry Rinnans sønns, Roar Rinnans, tragiske liv i Aftenposten. Men på samme side skriver avisen også om Rinnanbandens virksomhet. Avisen må liksom forsvare sitt innlegg om den skadeskutte Rinnan-sønnen ved å minne om farens misgjerninger. La ingen glemme, er sikkert avisens motto når den skriver om Rinnanbanden samtidig som den nevner sønnens lidelser etter krigen og «gode nordmenn»s forfølgelse av ham som barn og ungdom.

Det hadde vært hederligere hvis avisen hadde skrevet om Roars tragiske liv uten samtidig å åpne mulighetene for nye forfølgelser av ham og hans barn. Men slike heroiske handlinger kan man ikke forvente av en avis i dagens Norge, like lite som man kunne forvente det for 50 år siden.

Man må dog berømme avisen at den vil trykke en artikkel som forteller at uskyldige barn ble forfulgt og trakassert av voksne personer i Norge etter krigen. Jeg forsvarer ikke Rinnan og hans bandes ugjerninger, men jeg angriper etterkrigstidens mobbere for deres forfølgelse av barn. Mange vil sikkert tenke at det var et fåtall som ble forfulgt etter krigen. Sannheten er at alle NS-barn ble trakassert, mobbet og spyttet på. De ble nektet skolegang og undertrykket av en hevngjerrig pøbel. Få av oss har vært psykiatriske pasienter, men alle har vi dype sår som vi sliter med på hver vår måte. Når vi har forsøkt å få til en debatt om forfølgelsen av oss, blir vi ikke tatt alvorlig. Vi er nemlig samfunnets dårlige samvittighet. Alle vet at vi snakker sant, men ingen vil erkjenne forfølgelsen og terroriseringen av oss. Avisene nekter å la oss komme til, andre medier skyr oss også. Det vil si, de skyr dem av oss som holder det 4. bud. Vi er farlige! Men forakter man sine foreldre, da blir man helt, og avisene vil trykke ens historie.